

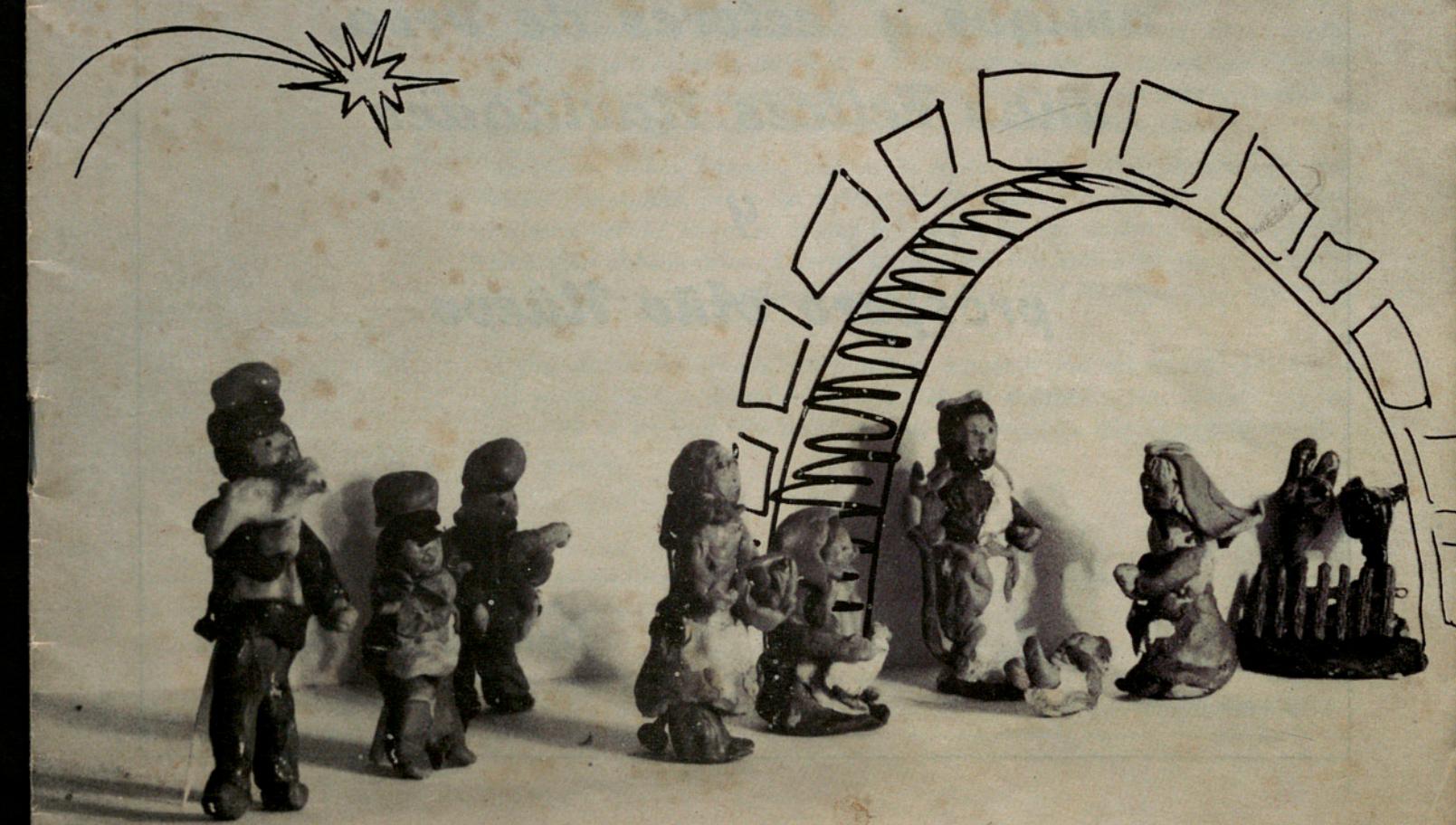
PROA

DE

PALAMÓS

N.º 71 - Noviembre-Diciembre 1971

Depósito Legal: GE-176 - 1965

Galerias de Arte
TRAMONTAN

*Desea a sus clientes,
amigos y lectores de Proa,
unas Felices Navidades
y
próspero Año Nuevo*

Palamós, 1971 - 1972

PORTADA

Jordi Iglesias ja feia figuretes de pastellina quan tenia sis anys. Ara en té vuit i la seva afició va en augment. Heus aquí una mostra de les seves figuretes 1971.

Nadal, fi d'any, any nou. Època propícia per a intentar la valoració de la feina feta durant els darrers dotze mesos i de pensar en la tasca que ens espera i en la forma de fer-la més ben feta que abans.

Nosaltres ho referim, naturalment, a la nostra Revista. Durant l'any que s'acaba, PROA ha anat sortint i això és, sens dubte, quelcom de positiu que cal valorar justament. PROA segueix viva. És un motiu de fonda satisfacció per als que la confeccionem i també per als amics que la sostenen amb llur subscripció, compra o anunci, convençuts uns i altres que PROA compleix una missió com a òrgan de premsa de Palamós i que per això sol paga la pena de mantenir-la i fomentar-la.

Pel damunt d'aquest fet bàsic de l'existència de PROA, hem de dir, tanmateix, que la nostra Revista no és com nosaltres voldriem que fos. Voldriem que tingüés més vivor, més empenta i més diversitat. Inclús no li cauria malament un pols de frivitat i unes volves d'humor.

Tenim l'honor de comptar amb la col·laboració de firmes de primer rengle que eleven el nivell de qualitat de la Revista, però malauradament són poques. Ens calen més col·laboradors. La gent gran serà molt benvinguda, però ho serà especialment la joventut. Joves —nois i noies— que escriquin sobre llurs coses, sobre llurs problemes, sobre llurs inconformitats. A ells, un dia no llunyà els tocarà de fer-se càrrec de PROA si creuen, com nosaltres, que Palamós es mereix de tenir una publicació periòdica on es vagi registrant la crònica de la Vila i que sigui òrgan d'informació i tribuna dels palamosins.

Aprofitem, doncs, aquestes engires de Nadal i Cap d'Any, propícies als projectes renovadors, per a fer arribar a tots aquells que tinguin coses d'interès collectiu per dir, la nostra cordial invitació a que ens ajudin a rejunir PROA amb llurs col·laboracions i cartes al Director. Ens serà molt plaent de parlar de detalls amb tots aquells als qui aquesta invitació els desperti un interès de principi.

A ells, als nostres actuals col·laboradors, a aquells que ens ajuden en una o altra forma i a tots els palamosins, PROA els desitja un feliç Nadal i un bon any 1972 en un món més just i en pau; ajudant Déu, que bona falta ens fa a tots plegats.

PROA DE PALAMÓS

REVISTA MENSUAL - Òrgan de la Casa Municipal «Villa de Palamós»

Director: LUIS BOFILL SERRA - Redacció y Administració: Ave Maria, 3

Dep. Legal: GE-176-1965 - Imp. Grassot - Londres, 16 - Palamós - Precio del ejemplar: 10 Ptas. - N.º 71 - Noviembre-Diciembre 1971

Pirates

CONTE

Quan toquen les dotze i el senyor Vallmorer fa la senyal de plegar, Robert i Pau fiquen les coses a les carteres, arrepleguen d'una revolada els anoraks i surten de l'escola a tota velocitat. Ja ho tenien planejat. Van corrent cap al far i, abans d'arribar-hi, baixen per la banda de fora del moll nou i se'n van de dret als bassals. El paratge és desert. Bufa un alè de tramuntana. Tot té colors vius i es retalla amb meravellosa puresa sota un sol net i brillant. Els dóna la sensació d'estar immersos en un bany d'una tebior inefable. Es treuen els anoraks i els deixen damunt d'una roca. Després de cercar uns moments, retroben l'amagatall, que és un petit cau format per dues pedres.

—Sí, encara hi són! —diu triomfalment Pau, extraient-ne dos trossos de suro de forma allargada, cada un amb dos trossets de bruc clavats a sobre a tall de pals de barco.

Si vos trobeu que els dos trossos de suro no tenen, ni vagament, forma de vaixell, és que us manca una cosa que en diuen imaginació. Pau i Bert en tenen per donar i per vendre i per a ells els dos trossos de suro són dos barcos. Més concretament, dos barcos pirates, **El Terror i El Temible**, els més fins velers de totes les mars. Ara els estan aparellant. El quadern d'exercicis proveeix les veles. Dos fulls plens de sumes i restes, migpartits, es converteixen en les dues veles quadres que porta cada vaixell enastades en els pals. Dos retalls de llauna rovellats, clavats sota la popa, fan de timó.

En el bassal més gran comencen les singladures dels vaixells pirates, els combats i l'apresament de vaixells (altres trossos de fusta o suro) carregats d'or i plata i els desembarcs per sorpresa en algun port, amb matances i pillatge. Després de cada acció, Bert i Pau han d'agafar **El Temible i El Terror** i portar-los a mà a l'extrem nord del bassal, des d'on tornen a sortir, en popa, empesos per la tramuntaneta que riça lleument l'aigua.

En un moment donat, al mig d'un abordatge a un vaixell portuguès, Bert i Pau es queden parats, aixequen el cap i es miren.

—No has sentit una fressa?

—Sí, era cap allà —senyalant la mar—. Però no veig res.

Els dos capitans pirates tornen a llurs ocupacions professionals. Reprenen l'abordatge del vaixell portuguès carregat d'esclaus negres. De sobte, altra vegada, la mateixa fressa: fffff... i remor d'aigua remoguda. Els dos vaillets giren el cap ràpidament, just a temps de veure una forma negrosa que acaba de submarcir-se a no gaire distància. Es queden uns instants palplantats, el cor esvalotat i l'esguard clavat en el lloc on havia desaparegut «allò».

—És un tiburó! —diu Bert, estemordit.

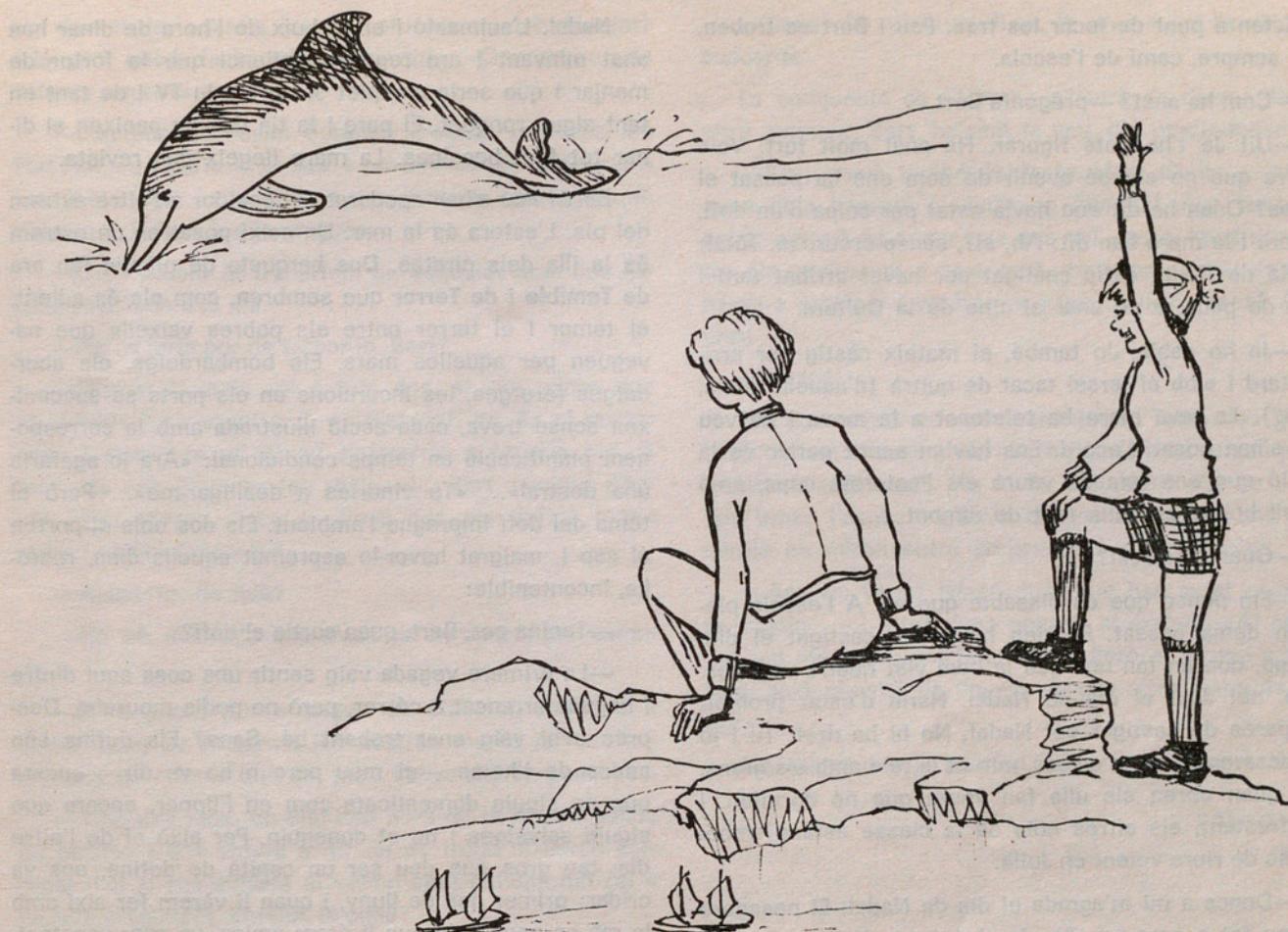
—És un dofí —diu Pau—. El meu pare diu que no n'hi ha de tiburons aquí i de dofins, sí.

Les activitats pirates han quedat sospeses. L'airet de tramuntana va arraconant els vaixells cap a l'extrem de migjorn i el lloc riçament de l'aigua avança ara sense cap obstacle en tota la superfície del bassal. La pau regna en aquella mar suara infestada de pirates.

Els dos vaillets, interessadíssims, escruten la mar. Passen un o dos minuts, potser més. Sols se sent el lleu xipolleig de l'aigua llestant les roques. Pau i Bert tenen l'ànima en sopolls. Desitgen i temen que torni a sortir «allò». I si sorgís allí mateix, davant d'ells? I si no fos un peix, sinó un monstre antidiluvia que pugés a les roques i se'l emportés?

—Allà! Mira'l.

Aquesta vegada el veuen bé. Mig surt de l'aigua amb el llom corbat i es torna a submarcir lentament, primer el cap i després «va passant» tot el cos, llarg i fi, fins que desapareix la cua amb un plaf! sobre l'aigua. L'animal és de color fosc, molt lluent, té una aleta grossa

a l'esquena i la cua és plana i té forma d'ales de gaivina. És un dofí. En el lloc per on ha desaparegut l'aigua conserva, durant uns moments, la seva empremta.

Pau i Bert no tenen orelles ni ulls més que pel dofí. Estan excitats. Han perdut la noció del temps. I el dofí torna a sortir, aquesta vegada més a prop. És molt gros i fa un gran remenant; al davant seu sembla que l'aigua bulli i s'hi veuen saltar molts peixets que fugen a la desesperada, inclús quan el dofí està submergit.

Amb l'esperit tens i els músculs contrets fins a fer mal, els dos valets tenen la vista i l'oïda en estat de màxima alerta. No han d'esperar gaire. El dofí, precedit de peixets que bullent esvèrrats, fa una altra passada encara més aprop de les roques, tant, que amb un cop de roc quasi quasi el podrien tocar. Però ni els passa pel cap de fer-ho. Estan fascinats i ja no tenen por. Al contrari, miren el dofí amb ulls amics. Aquesta vegada sí que el veuen bé del cap a la cua. Té el morro molt allargat i sembla que vol riure; cap a sota el to gris s'aclareix i, en un moment que el dofí es decanta, se li veu ben bé tota la panxa, que és de color de perla. Ara torna a sortir i ve de cara als noiets que instinctivament

inician una reculada. Per un instant li veuen els ulls, petits i fixes en ells dos i la boca mig oberta, que desapareixen seguits per tota la llargada del cos entrant lentament en l'aigua pel mateix forat que hi ha fet el cap. El cos es va aprimant i quan ja és molt prim, ve la cua. Plaf! Plaf! L'aigua es tanca i ja no es veu res més que una marca, aviat esborrada.

Durant una estona, Bert i Pau segueixen mirant, esperant veure reaparèixer el dofí. Tot ha quedat tranquil. Una darrera vegada passen els ulls per l'extensió de la mar propera, però sembla closa, com si hagués baixat el teló. En això els arriba, portat pel ventitjol, el so prim de la sirena allargant-se en dues ondulacions. Falten cinc minuts per les dues!

Esvèrrats, salten per les roques i arriben al bassal. Al recollir els barcos. Pau relisca en el pèl humit de la roca i se'n va de peus a l'aigua. En surt moll fins al cul. Però no hi ha temps de res. Posen els barcos i dos trossos de fusta dins l'amagatall, arrepleguen les carteres i els anoraks i corrents cap a casa.

—Avui hi haurà trucs.

* * *

Estan a punt de tocar les tres. Pau i Bert es troben, com sempre, camí de l'escola.

—Com ha anat? —pregunta Bert.

—Uii! Ja t'ho pots figurar. Ha anat molt fort. Vols creure que no em sé avenir de com ens ha passat el temps? Quan he dit que havia estat per culpa d'un dofí, el pare i la mare han dit: Ah, sí?, sense creure'm. Total: el dia de Nadal estic castigat per haver arribat tard i moll de peus, a no anar al cine de la Cultura.

—Ja ho sabia. Jo també, el mateix càstig per arribar tard i amb el jersey tacat de quitrà (d'aquella fusta, saps?). La teva mare ha telefonat a la meva i es veu que s'han posat d'acord. Ens havien sentit parlar de la illusió que ens feia de veure els Pastorets nous, amb aquell boig d'en Julià fent de dimoni, i...

—Quan és Nadal?

—Em penso que és dissabte que ve. A l'escola plenarem demà passat. Podrien haver-nos castigat el diumenge, que en fan una que ja hem vist quatre vegades. Però, no! Just el dia de Nadal. Haria d'estar prohibit als pares de castigar per Nadal. No hi ha dret! Tu i jo el passarem tancats a casa, mirant la tele amb els grans, que quan obren els ulls fan veure que no dormien. I mentrestant, els altres nois de la classe estaran rebotint-se de riure veient en Julià.

—Doncs a mi m'agrada el dia de Nadal. El pessebre (n'heu fet a casa teva?) els christmas, les cançons, el dinar, el fred i tot. No sé com dir-ho. És un dia diferent, no trobes, Bert?

—I ho és. Però aquest any, quan els donem les felicitacions ens faran un petó i diran que el dibuix és molt ben fet i tot allò i dinant bindarem per molts anys... Tot molt bonic. I a la tarda, castigats!

—I tu no creus, Bert, que essent Nadal, ens perdonaran?

—Mira: jo ja sé que a casa em deixarien anar a veure els Pastorets si demanés perdó. Però jo no penso demanar-ne, saps? Tot plegat per haver arribat una mica tard. I tu tampoc n'has de demanar. Promete'm que no.

—No, no en demanaré... però ens quedarem sense veure els Pastorets nous.

—Ja els tornaran a fer, home. Quedem que no demanarem perdó. Segur, eh? —Fa una pausa—. Escolta, tu: tinc una idea. El càstig és no deixar-nos anar a la Cultura, però no diu pas que no poguem jugar. Doncs jo podria venir a casa teva havent dinat i jugaríem, eh? Ho demanaré bé i estic segur que em deixaran venir.

* * *

Nadal. L'animació i el garbuix de l'hora de dinar han anat minvant i ara regna un silenci que fa fortor de menjar i que seria complet si no fos la TV i de tant en tant algun ronquet. El pare i la tia de Pau paeixen el dinar tot fent becaines. La mare llegeix una revista.

Bert i Pau s'han apoderat del cosidor a l'altre extrem del pis. L'estora és la mar. Un coixí posat en un extrem és la illa dels pirates. Dos barquets de plàstic fan ara de Temible i de Terror que sembren, com els és adient, el temor i el terror entre els pobres vaixells que naveguen per aquelles mars. Els bombardeigs, els abordatges ferotges, les incursions en els ports se succeeixen sense treva, cada acció il·lustrada amb la corresponent planificació en temps condicional: «Ara jo agafaria una destral»... «Tu vindries a deslligar-me»... Però el tema del dofí impregna l'ambient. Els dos nois el porten al cap i, malgrat haver-lo espremut aquells dies, reborilla, incontenible:

—Tenies por, Bert, quan sortia el dofí?

—La primera vegada vaig sentir una cosa aquí dintre i hagués arrencat a córrer, però no podia moure'm. Després m'hi vaig anar trobant bé. Saps? Els dofins són amics de l'home —el meu pare m'ho va dir— encara que no siguin domesticats com en Flipper, encara que siguin salvatges i no et conequin. Per això el de l'altre dia, tan gros que deu ser un capità de dofins, ens va cridar; primer des de lluny, i quan li varem fer així amb la mà en senyal de que li érem amics, va anar acostant-se cada vegada més...

—Com si ens volgués dir alguna cosa, eh, Bert? Què devia voler dir-nos?

—Ell de primer es feia veure, sortint de l'aigua tot sencer, decantant-se per a ensenyarnos que té el ventre blanc, nedant a gran velocitat i sortint per on menys esperaves i al final fent plaf!, plaf!, amb la cua. Va fer com els acròbates del circ. Com se'n diu de fer-se veure?

—Vols dir fer una dallones... una... una exhibició!

—Això. Et vares fixar? Nedava a una velocitat de bòlid, potser a cent-cinquanta.

Fa una pausa i reprèn: —Bon punt ens va haver ensenyat les coses que sap fer, es va acostar ben bé a tocar les roques i ens va mirar rient i movent la boca. Jo estic segur que volia que anéssim amb ell... Si hagués estat l'estiu, hauríem pogut embarcar-nos a coll-i-be del dofí... Com li direm? Els dofins tenen nom.

—Podríem dir-li Plaf-Plaf —suggereix Pau modestament, però amb entusiasme.

—Sí, m'agrada. I em penso que a ell també li agradarà. Tu i jo a cavall d'en Plaf-Plaf, que ens passejaria

pel davant de la platja (sense enfonsar-se, naturalment) i la gent quedaria boca-badada i diria: «Que en són de valents aquests nois».

—I si ens poséssim botelles grogues i ulleres, en Plaf-Plaf es podria enfonsar i portar-nos per sotaigua a veure els pops i els neros i aquell barco naufragat que diuen que hi ha a les Formigues.

—Oí! I potser hi trobaríem un esquelet amb una espasa rovellada a la mà.

—No et faria por de trobar-lo, Bert?

—Doncs, si anés sol o tots dos, sí, em penso que sí. A-hihi! Però anant amb en Plaf-Plaf, no. És el nostre amic i essent-hi ell ningú s'atrevaria a fer-nos res. A més, els esquelets no fan res! —diu Bert, penedit d'haver estat massa sincer—. Saps que els dofins tenen radar i poden avisar-te?

—Avisar-te, de què?

—No sé, avisar-te que s'acosta un tiburó, per exemple.

—Així, anant per sotaigua en Plaf-Plaf ens podria avisar quan se fa tard i les nostres mares passen ànsia, que no entenc què és, però l'altre dia en passaven.

—Tinc una idea. En Plaf-Plaf serà de la nostra banda de pirates i ens vindrà a dir on es troba el barco carregat d'or o ens avisarà si vénen cent galions del rei a fer-nos prisoners. Entens, la cosa?

S'obra la porta del cosidor. És la mare d'en Pau.

—Oh! Quin enrenou! Què, voleu anar a la Cultura a veure els Pastorets? Encara hi sereu a temps.

Els dos nois es miren.

—No, no volem anar-hi. — I tornen a llur joc, desentenent-se de la dona, que fa un gest de «Vosaltres mateixos», i els deixa.

Llavors, sobre l'estora del cosidor comencen les aventures de Bert, Pau i Plaf-Plaf, aquest darrer representat per una gruixuda i vella estilogràfica. És l'organització pirata més perfecta que mai hagi existit, amb un servei de transmissions rigorosament únic. Plaf-Plaf va d'exploració i quan torna porta les noves. Tot naveuant de conserva entre **El Temible i El Terror**, Plaf-Plaf dóna la situació de vaixells en cinquanta llegües a la rotonda i els tres capitans pirates planegen cada acció. I sempre guanyen, perquè saben a qui, on, quan i com han d'atacar, i perquè són els més valents. Llur fama de pirates dedicats a despullar el ric per a ajudar el pobre es fa llegendaria i llur audàcia no té aturador. Ara ataquen la ciutat de l'Havana, tan gran i ben fortificada. Ja han desembarcat i estaven a punt d'apoderar-se del fort, quan senten que els criden:

—Nens! Au, plegueu. Bert, la teva mare ha vingut a buscar-te.

La conquesta de l'Havana s'haurà de deixar per un altre moment. Bert, baixant la veu, diu precipitadament:

—Pau: demà també és festa. Hem d'anar a les roques dels bassals a veure en Plaf-Plaf, que també hi anirà, perquè és segur que ens vol veure. Igual que l'altre dia, arribarem a casa tard, molt tard, i així ens tornaran a castigar i vindrem a jugar aquí. Entesos? A les onze.

—Neens!

Els dos noiets entren al menjador. Tenen les galtes i les orelles enceses, els ulls brillants i tot el seu posat transpira satisfacció. No hi ha afectació; ells no saben que tenen l'aspecte d'haver-ho passat bomba. Les dues mares es miren entre sorpreses i comprensives.

—Ara, ho veus? Ningú diria que han estat complint un càstig. — I totes dues pensen el mateix: «Al capdavall val més així; em feien pena. Però si tornen a venir tard, serà qüestió de pensar en una altra mena de càstig!»

No saben que ja haurien de començar de pensar-hi.

PAMITOC

Con los mejores deseos
de felicidad
en estas fiestas Navideñas
y prosperidad
en el
Año Nuevo

Imprenta GRASSOT
Londres, 16 - Tel. 31.45.24
PALAMÓS

Teatre a Horta

Els del «Grup d'Estudis Teatrals d'Horta» no paren. Així, després d'haver passat per Sitges —on no pogueren participar en el concurs per haver-lo guanyat, i per partida doble, l'any passat—, feren, a Horta mateix, el passat mes de novembre, una breu temporada d'actuacions; ara, amb «L'ombra de l'escorpi», de Maria Aurèlia Capmany; la realització, a càrrec, com sempre, de Josep Montanyès, ajudat per Josep M.ª Sagarra.

Maria Aurèlia s'emparà d'un text difícil, gairebé àrid: el de «la derrota de Muret, on moria un rei català i s'iniciava la destrucció sistemàtica i total d'un dels pobles més rics i més civilitzats d'Europa: el Llenguadoc». Gairebé no existia anècdota, és a dir, situacions teatrals. Havia d'expressar-se, encara, astutament; l'astúcia, un dels cinc atributs que, segons Brecht, ha de tenir l'escriptor, en temps difícils, que es disposi a fer-se entendre. Més que mai, podia, així, caure en un excés concepcional i produir, doncs, una obra híbrida, més apta per a la lectura que per a la representació escènica. Es salvà de tot per la lucidesa, pel coneixement de les exigències de moviment i de la necessitat d'agilitat expositiva. Per tant, defugida qualsevol feixuguesa, va saber combinar agudament, i dramàticament, la situació de derrota amb el conflicte de les voluntats; sempre, amb un ofici teatral segur i fins brillant i en possessió d'un ritme i d'una intensitat no pas corrents.

No cal pas insistir en el temari. Cauríem, com tants, en la supervaloració de l'anècdota i, doncs, en el mens preu de l'ofici artístic. Més val subratllar que si Maria Aurèlia va retreure de Brecht les cinc normes per dir la veritat, les quals són coratge, intel·ligència, art, discerniment i astúcia, ella mateixa en disposa plenament; ara, manifestades a través de la ficció escènica, la qual no té res a veure amb la narrativa literària sinó que és, talment la música, una reialtzació indirecta, o sigui feta a través de símbols.

Ajudà prou als resultats de la realització la participació de Josep Montanyès, qui, de nou, en el seu muntatge, féu gala de l'estil que li ha donat fama, basat més que res en la plasticitat. Una vegada més, Montanyès renuncià a tots els beneficis possibles, i en tingué prou, per exemple, com a decorat, amb la paret de maó del mateix edifici teatral. Tot aniria pel mateix camí, el de la sobrietat màxima. Fins no permetria la gesticulació dels intèprets ni el moviment facial més mínim. La preocupació seria la ja coneguda: pels efectes rítmics i, més que res, plàstics; sempre, a través d'intèprets nombrosos i encarregats escassament de la paraula, els quals omplissin l'escena, s'installessin sovint de cara a la paret i, de vegades inversemblantment, acomplissin un ritual d'actituds o de moviments, mentre aquells als quals tocava de parlar ho fessin, a cops, d'esquena al públic, o bé dirigits a les parets laterals del teatre, gairebé com a marionetes impàvides, mancades del gest precís o de la vida en el rostre.

Josep Montanyès ho aprengué del cinema i, més que res, dels directors cinematogràfics nordamericans; és el director aquell que mou els intèprets, aquell que estira tots els fils, tallada la llibertat individual. Cal que l'actor es deixi guiar per una visió superior de conjunt; encara, que posseeixi un ofici interpretatiu sólid. Així pot el director imposar un estil, el propi; el de Montanyès, allunyat de qualsevol grandiloquència, basat principalment en les actituds i vorejador d'uns límits després dels quals costaria de trobar una eficàcia; ara, tanmateix, amb resultats plaentíssims, absolutament vàlids.

El local del Centre Parroquial d'Horta on tingueren lloc les representacions estigué sempre ple, i no es cassejà pas l'entusiasme. Com sempre, la joventut fou qui aportà més contingent d'assistents. Josep Montanyès i el «Grup d'Estudis Teatrals d'Horta» han fet possible això, encara que no siguin els únics: que la joventut hagi tornat al teatre; i no hi val la proximitat o llunyania del lloc. La joventut va a Horta sortida de lluny, de Barcelona i fins de més enllà. Refiat de Vidal i Alcover i, ara, de Maria Aurèlia, Montanyès ofereix sempre una garantia absoluta: que allò que presenti interessarà, i ho farà fins al convenciment ple.

JORDI ELIAS

Mercería

Novedades

Marina

Major 45

Teléf 31 41 67

PALAMÓS

Dos records d'un sol dia

El dia 15 de febrer de 1970 fou memorable per al signant d'aquesta evocació. Aquell matí, amb la puntuatilitat corporativa d'habitud i amb el protocol reglamentari, feia el seu ingrés com a membre numerari a la «Real Academia de Buenas Letras» de Barcelona». El Prof. Pere Bohigas és qui m'hi donà resposta, amb generositat documentada i amb precisions idònies. Una selecta multitud d'amics, molt més rellevants que el protagonista tots ells, curullà de gom a gom, fins a excedir-la, la sala de sessions públiques. S'hi anà aplegant, gairebé empenyent-se, bastant abans de l'hora fixada per a l'acte (les onze). El novell acadèmic, sense ésser vist dels entrants, podia contemplar, amb emoció inevitable, com la noble escala de pedra, d'altes graonades, era envaïda pels assistents, gentilment dalerosos de fer-li costat, tant com de poder trobar lloc i seient vora l'estrada presidencial.

Doncs, bé. Sempre més, des d'aquella jornada, una visió ha prevalgut com a síntesi de l'efusió —diríem popular— prodigada espontàniament al signant d'aquests records: la del degà d'edat dels escriptors catalans del Principat, Joan Oller i Rabassa (ara mort, als 89 anys i mig justos, el 21 de novembre de 1971), escalant intrèpidament, amb impuls autènticament joveívol, tot empunyat el seu bastó per companyia, l'accés a la històrica mansió acadèmica. Mai no podré oblidar tot el que d'entranyable significà per a mi aquell ímpetu d'un home de gairebé 88 anys, tan sovint privat per les naturals xacres d'acudir a episodis com aquell, oblidant-se de tot el que podia reflexivament retenir-lo a casa, per llençar-se al carrer i enfilar-se, escales amunt, al recés jeràrquic que acolliria un seu amic més jove, menys mereixedor que no ell mateix d'ésser-hi introduït. Ara, vora les despulles de Joan Oller i Rabassa, aquella escena ens fibla amb melangia i rebla l'enyor de qui ens fou mestre, company, amic i confident de moltes hores.

Però encara ens esperava, aquell matí, una altra emoció no menys intensa. En cloure l'acte, el Pt. Dr. Martí de Riquer revelà a l'assistència un detall per a tots (àdhuc per a mi) inèdit. En imposar-me la medalla corporativa, que havia estat abans la del poeta J. M. López-Picó, Riquer explicà que, en ésser penjada al coll d'aquell antecessor, tan bon amic també, de totes les

hores, el poeta de «L'ofrena» li havia dit, a cau d'orella (Riquer era aleshores secretari de la Casa): Quan jo mori, aquesta medalla ha d'ésser per a l'Octavi Saltor.

I per bé que aquests designis no puguin prevaldre sense el vot corporatiu que escull els continuadors de cada acadèmic, una revelació com aquella tingué per al nou numerari una trascendència carismàtica. A les innombrables gratituds a l'autor de «Seny» i de «Rèquiem», s'unia així una altra no menys magnàima i previsora: un veritable testament, una institució hereditària cultural, íntima i sincera.

Pocs mesos abans de morir, Joan Oller també m'afagà amb una mostra semblant de la seva dilecció. Hi ha coses, va dir-me, que vós heu fet i que només jo sé. Qualsevol dia puc faltar, i no me les vull endur a la tomba. Ací en teniu, autògrafa, constància escrita, en la carta que us dóno. (Una carta que, púdicament, l'autor d'aquestes ratlles no pot pas deixar de servar en secret, per respecte a la memòria de l'absent i per impossada discreció del destinatari). Però aquell gest senyorívol i delicat ensembs, absolutament espontani, coronà la imminència d'un trànsit mortal que ara plorem tots els qui fórem fidels amics del seu protagonista: just en el judicar, equànim en la crítica, objectiu en els relats, sensible en les actituds, reverent en l'apreciació no sols divina sinó també humana.

López-Picó i Joan Oller han estat els meus millors amics majors i ho segueixen essent, més enllà i tot de la comunicació terrenal ja impossible. Sigui'm permès, fent una excepció al meu hàbit d'evitar tot personalisme, dedicar als dos l'homenatge d'aquesta doble remembrança autobiogràfica que els enalteix en llur vocació amical, per damunt de tota anècdota i de qui en fou objecte, aquell matí del 15 de febrer de 1970, que així deixo vinculat, més que a res més, a aquells dos records.

OCTAVI SALTOR

AMADEO CUADRADO

PINTOR

Pintura Decorativa, Industrial,
Rótulos, Empapelados, etc.

Calle La Pesca, 43 - Tel. 31 47 60 de Palamós

San Antonio de Calonge (Gerona)

Al voltant de la Sardana

Josep Casanovas Molist

En Josep Casanovas va néixer a Taradell, província de Barcelona, el dia 31 de juliol del 1915. Als set anys començava a aprendre del seu pare les primeres lliçons de solfeig i als nou ingressava a l'Escolania de Montserrat, demostrant una gran facilitat en els estudis musicals i podent alternar, amb profit, les diferents assignatures d'harmonia, composició i contrapunt sota la direcció dels mestres mossèn Ferrer i Rodamillans i altres, als quals deu la seva formació musical.

A l'edat de setze anys, recent sortit de l'Escolania, entrava a formar part de la cobla «Lluïsos de Taradell», fundada l'any 1867 i s'envania de dir que la seva cobla s'havia dedicat sempre, exclusivament, a la interpretació de sardanes; si bé no he pogut aclarir quin era el seu instrument habitual com tampoc puc justificar si actualment continua formant-ne part. Era també element actiu de la Banda i Orquestra Municipal de Vic, igual que tots els seus companys de cobla.

Començava la composició de sardanes l'any 1933 i les primeres foren *Tu... i fresquejava i L'enfadosa*, aquesta, revessa, obtenint molt d'èxit en els diferents Concursos en els que es va executar, ja que cap de les colles la va treure. Vingueren després *A unes noies vigatanes*, *En Jaumet de St. Hilari*, *L'estudiant de Vic*, *Aquella pregària* dedicada al gran baríton Marc Redondo, escrita expressament per una audició íntima celebrada a la seva torre de Viladrau en el mes de setembre del 1944.

La millor obra és *L'estudiant de Vic* per ser la més completa; també és instrumentada per a banda obtenint un senyalat triomf el dia de l'estrena a Vic, ja que està basada en el motiu popular que du el mateix nom.

Sardanes conegudes d'en Casanovas són: *Adéu, vila d'Olot*, *El pont dels Escalls*, *La dansa de l'amor*, *L'Aplec del Far*, *La pubilla Mariona*, *Montsapona*, *Laura, nina xamosa*, *Santjoanenca*, *El castell d'en Boix* i *Noces d'argent a Calaf*. Aquesta última la vaig sentir a la plaça de Calonge fa quatre o cinc anys per una cobla de la província de Barcelona.

El mestre Casanovas és relativament jove per a poder augmentar el tresor de la música sardanística. Així ho desitgem.

JOSEP MATEU

Noticiari

El dia 24 d'octubre l'Agrupació Sardanista «Costa Brava» celebrava la seva X audició de sardanes com a cloenda de la temporada sardanística 1971, rendint un senzill record als compositors Pere Mercader, Ramon Rossell i Josep Vicens (Xaxo). La cobla «La Principal» de Llagostera va ser l'encarregada d'interpretar el següent programa: Primera part: *Els dos promesos*, Mercader; *Gentil parella Rossell*, i *Camí d'aplec*, Josep Vicens (Xaxo). Segona part: *T'ho dic cantant*, Mercader; *Hortencs a ballar*, Rossell, i *La segadora*, Josep Vicens (Xaxo).

La cobla, que feia molt temps que no havia actuat a Palamós, va causar un bon impacte en el públic assistent i als sardanistes.

La nota contradictòria la va donar el temps, que ens va obsequiar amb una llebetjada forta i freda, com si hagués estat fet a posta i que va contribuir a que la concorrència no fos més nombrosa, doncs havien passat uns dies que semblaven la continuació de l'estiu.

I ara, fins a un altre, quan?

Amb una mica més de bona sort que en altres audicions, el diumenge 21 de novembre a les 11'30 del matí, l'Agrupació Sardanista «Costa Brava» celebrava la seva XI audició de sardanes amb regular concorrència de públic i sardanistes. El lloc escollit fou la placeta del brollador del Passeig, per estar més arrecerat del ventet de garbí, on la cobla «Baix Empordà» va delectar-nos amb el següent programa: *Enyorament*, M. Tudela; *Parc deliciós*, R. Vila; *És la Moreneta*, A. Canceller; *El bosc de can Deu*, F. Mas Ros, estrenada el dia de l'Aplec de Sabadell; *L'avi Pitu*, R. Viladesau, i *Mirant el llac*, d'en Josep Sadera.

Per sort, un sol una mica esmorteït, va animar l'espectacle, ja que es dóna el cas que quasi totes les audicions programades per l'Agrupació han estat accompanyades o suspeses pel mal temps. Déu faci que en les pròximes tinguem més sort.

MATEU

TVE

Pocas posibilidades de comentario deja la actual programación de TVE que se desarrolla lánguida y desganada día tras día y donde sólo, en cada vez más raras ocasiones, algún programa especial y por tanto fuera del plan normal de trabajo, pone esa calidad demostrada en otras singladuras televisivas. El cine sigue siendo el rey y señor del espacio en la pequeña pantalla y, naturalmente, lo que se puede decir es si la película tal nos gusta o si la película cual es un «rollo» de antología. Como ese terreno pertenece al comentario especializado del «cinófilo» lo único que nos atrevemos a mencionar es que el ciclo dedicado a la Hepburn ha sido muy interesante y hemos visto buenas películas; que el ciclo de la segunda cadena dedicado al neorealismo ha sido tan interesante o más que el anterior, con películas clave en la historia del cine; que el semiciclo de los jueves noche, parece que con películas agrupadas en el genérico nombre de «intriga», ha tenido más altibajos y que, finalmente, las películas de los sábados por la tarde están en consonancia con la hora y demás características de la audiencia. Compañeros de esta programación de «largometrajes» son los llamados telefilmes de serie y ellos completan los huecos que los otros dejan. Con esto queda un poco en evidencia la labor creadora de la propia TVE, pero queda compensado con la economía obtenida con este tipo de programación que podríamos llamar «facilona».

*

En el espacio nocturno de los sábados dedicado a la zarzuela, en el que se utiliza la técnica del playback, no podemos dejar de sorprendernos y alegrarnos de la perfección conseguida por algunos de los actores que en el programa intervienen. El más notable creemos es el señor del Moral al parecer con bastantes ideas acerca de la música y el canto y que proporciona una difícil exactitud y sincronización entre sus labios y actitudes generales y la música y canto que realmente se está escuchando. Ello demuestra un profundo estudio de su papel y de sus canciones que merece reconocerse. Al otro lado de la valla se encuentra ese otro grupito de actores que, quizás por no tener mucha idea de música, abandona su naturalidad para hacernos una demostración de movimientos de boca más útiles en casa del dentista que en el canto. Como su buena voluntad debe estar a salvo, es mejor no citar ningún nombre.

*

«España en directo», programa de indudables posibilidades y que ha dado, en general, buena muestra de ellas, está perdiendo presión al intuir posiblemente su próxima defunción. Y así, se ha ido auto-recortando para caer en el tópico y en la repetición buscando la comodidad y el camino fácil. Tenemos noticia de que le quedan un par de semanas de vida y es realmente lástima porque nos ha mostrado en muchas ocasiones la cara verdadera de esa España entrañable y a la que tanto debiéramos conocer todos. Sería deseable una reconsideración de la decisión que parece se va a tomar para que, con nuevos aires si se quiere, continúe en antena éste o cualquier otro parecido programa cuyo objetivo sea mostrarnos y enseñarnos nuestra patria. Y así, después, amarla más.

*

Juan Antonio Fernández Abajo en su incorporación al maratoniano programa de los domingos por la tarde ha demostrado su capacidad de adaptación y sus indudables méritos personales para conducir esa nave de tantas toneladas de peso muerto a un puerto seguro y abrigado. Su serenidad y bien hacer, su experiencia y su falta de concesiones al vedetismo y estrellismo son de agradecer primero y de resaltar después. Personalmente creemos que más que esos prototipos de «hombres ilustres y estrellas rutilantes» lo que hacen falta son «hombres eficaces y seguros y hasta preparados». Reciba señor Fernández Abajo, nuestra humilde y modesta felicitación.

*

Es claramente perceptible el tirón que la publicidad está dando. Tirón hacia arriba, naturalmente. Las casas vendedoras, fabricantes y demás etcéteras reunidos otean la llegada de las Navidades y, por descontado, de las pagas extraordinarias. Como siempre en ese enorme muestrario de ingenio y de buen o mal gusto que son los spots publicitarios destacan casi siempre los mismos. Es lástima que algunos de los ingeniosos se repitan tanto que se les llegue a odiar cordialmente.

*

Observamos en las entrevistas que los personajes entrevistados hacen menor consumo de la palabra «bueno» al comenzar las respuestas. Enhorabuena. Pero observamos un mayor consumo del conjunto «por supuesto». Enhoramala.

*

Y para terminar les deseo a todos ustedes unas muy felices Pascuas.

RMR

Calonge

Rapsòdia Concert

per PERE CANER

3. Cançó de sol i d'onada

LA MAR

Estiu

(continuació)

Amb la pipa als llavis, renegrida i vella, el ferreny mariner ensuma el vent, coneix d'on ve, on va i on para, perquè l'ha aguantat tot navegant.

Ha tastat mestral i tramuntana, s'ha abrigat amb el gregal, el foranell i el llevant; el xaloc i el migjorn li han refrescat l'esquena i el llebeig i el ponent l'han fet encostipar.

Sap les bromes que juga la ventada, quan s'ha d'alçar la vela o maniobrar el timó, al garbí li endevina la jugada i a la tramuntana la deixa desfermar.

* * *

El coet desgrana tot d'estrelles, els petards exploten a les mans, la fressa xorva les orelles i la pòlvora ofega les narius. Vora la platja encenen les fogueres, la quitxalla salta i crida en tot moment; no es veuen cares llargues, tothom està content. És la nit càlida i serena, són hores de mainada i de gent gran, és festa sentida i desitjada, és la joia de la nit de Sant Joan.

* * *

Les revetxes de les festes són pròleg i colofó de festa gran, fanalets i guirnaldes les decoren i s'inicien amb l'estridència del pregó. Terme mig d'una trinca de diades esperada pel pobre, per l'obrer i pel senyor, tres jornades fugisseres i vivides, tres dies de feliç Festa Major.

L'envelat, el concert i les sardanes; les parades, els cavallets i autos de xoc; xurreries que fumen i enfaleguen, tòmboles que emboten els sentits; espérances i illusions que s'esvaeixen, el flash dels fotògrafs d'ocasió, la gentada que passeja per la via, les trompades a la plaça tot ballant i la música cançona que mai para, recordant que hi ha gatzara en el firal.

* * *

Poca llum que lesombres se la mengen, estridència d'alta veu que no deixa sentir res, pistes reduïdes on s'apreten les parelles, taules amagades on s'endevena prohibit bes.

Joventut que estorsiona cos i cames, barra cara de begudes excitants, maduresa en cerca d'aventures, discs nous, exòtics cants.

I la nit, plena d'estrelles, va escolant-se hora a hora, fins que apunti la llum d'alba per la línia de llevant.

La Ben Plantada i el Mar es compaginen; són perfeccions, una irreal, altra real formant lligam. La ploma humana crea anècdota, la mà de Déu categoria rutilant.

4. Cançó de pedra i d'asfalt

LA CIUTAT

Tardor

La ciutat és una creació artificial. La imperiosa necessitat de constituir societat l'ha engendrada. Durant segles ha viscut aïllada de la natura, com si en tingüés por. Ara s'hi va identificant, traça parcs, volta les cases de jardins, planta arbres a les avingudes, suspira per espais verds. I és que l'home prové de la naturalesa i no se'n pot exiliar.

Rebentant les muralles que ofegaven, la ciutat ha crescut per tot indret, noves barriades han sorgit com a tentacles, absorbint els poblets del rodal sens mediar dret. És la llei del fort que es menja al feble, és la raó de la força sense aturador, és allau que avança i ensorra esgriment el lema que enlluerna de: progrés i civilització.

* * *

El nucli central té pàtina de segles, el temps ha pintat les pedres de negror, són netes les cases de l'eixampa i l'extrarradi mostra la blancor. És una mar de cases enganxades, els campanars de les esglésies són màstils de vaixells, les fàbriques són naus ben ancorades i els metres subterrànies, les bodegues immenses dels vapors novells.

És la selva urbana sense feres d'urpa, jungla d'asfalt carent d'arbres i verins, és desert sense sorra ni tempestes, és multitud abigarrada i soledat infinita, és barreja de vícis i virtuts, és pinya, nucli i centre, riqueses i misèria amb germanor.

* * *

Deixant els suburbis que vegeten, els afores són amplis i brillants, les vinyes tenyides d'escarlata amaguen el fruit a punt de recollir. El raïm madura sota pàmpol, el cep es carrega de vellor, s'arrelen les samals a ran de tires i les veremes s'enceten amb ardor.

A la tina el vi rebenta la pellofa, el suc tenyeix les fustes ancestrals, la bóta rep el líquid de la parra i la brisa farà via vers la premsa sacsejant-se pels verals.

És el vi la saba escalfadora que injecta vida als cossos desnarits, dóna força a la pensa molt cansada, inspira als artistes afeblits.

Feliç invenció de Bacus fou el most del raïm ben fermentat, els déus el beneïren amb la destra i pels segles ha sigut molt festejat.

* * *

Si tornés a néixer, voldria ser fill de Calonge

(Records de quan era vailet)

(continuació)

Naturalment, el gos que passava per aquesta experiència de la caixa, no sentia mai més la temptació d'ensumar les flaires del carrer del Càcul.

En el transcurs dels anys, quan a la cobla interpretava la sardana obligada de fiscorn «Els grans marraus», la dedicava, de pensament, a aquell gat. Per cert que aquella bestiola morí d'accident. Jo tenia el costum de banyar-lo submergint-lo dins la cisterna de casa lligat amb un cordill. I un dia em vaig oblidar de pujar-lo amunt...

Ara em vénen a la memòria les moltes estones que passàvem amb els companys a les penyes del Castell i a Sa Roca Bacunal fent «maniobres», pujant i baixant com mustelles. Més d'una vegada hagueren de portarme a casa a coll-i-bè. Probablement també algun vell calongí recordarà com dos vailets, lligats a la corda de la campana grossa, es gronxaven, endins i enfora, de l'altíssim campanar... Érem en «Quelot» (Miquel Faig) i jo, que cada dia anàvem a tocar les dotze i esgarifàvem el veïnat amb les nostres arriscadíssimes acrobàcies.

En els moments evocadors d'aquell temps, sempre he recordat amb especial complaença, la primera «orquestra» en la qual jo tenia un paper de solista. Entre els altres actuants es trobaven: en Platon, que a casa seva tenien negocis de carbó i fruites i no diré pas de quina manera gastàvem els diners que arreplegàvem de la seva mare, del pot que tenia enterrat dins un sarrió de carbó; els germans Malagas, excellents instrumentistes i bons pescadors de granotes amb cistell en el rec Maderal; en Tati, en Pere Pau, l'Enric esclopare, en Pepitu baster, en Roc, etc. Potser un dels amics amb el qui més collàvem era el noi de can Benet de l'Illa, actualment canonge de la catedral de Girona i sempre bon amic, mossèn Albert Vidal i Cruañes.

Espero poder engrandir, en altres avinenteses, aquest enfilall de records, amb altres fets i anècdotes dels nostres temps de vailets. Una d'elles —que en aquests moments recordo— és la següent: Dia sí, dia no, jo anava a rebre els alliçonaments de música que em donava el mestre Josep Casanoves («Peixero») a Palamós. Després de dinar anava a la carretera a esperar si algun carro dels que feien el transport del surt

em volia pujar. Algunes vegades m'hi portava el senyor Baldiret Viladesau. Era el metge de casa meva, home simpàtic i de bon cor. Tenia un Citroën en forma d'escllop, dels d'aquell temps, i anava tot sovint a Palamós.

Una tarda, doncs, després d'esperar molta estona a la carretera i en no passar cap vehicle que em portés a Palamós, vaig anar al cafè de Can Plaja a jugar una partida de tuti. Alguna persona, carregada de bones intencions —de les que sempre procuren per la pau i l'harmonia de les cases dels altres— va preguntar al meu pare: «On tens el teu noi, Enric?» «És a Palamós, a l'Illa», respongué el meu pare, tot convençut. «Doncs vés a Can Plaja i allí el trobaràs». El meu progenitor s'afanyà a comprovar-ho, i en el moment que ell entraia a l'establiment jo cantava les «vint de copes!» «Molt bé, noi, ara anem cap a casa, que cantarem les quaranta de bastos!», va dir el pare. Aquell dia el «tirapeu» va tenir feina extraordinària.

A l'any 1928, quan jo en tenia 17 de complerts, amb el propòsit d'ampliar horitzons i cercant ambients més adequats a les meves aspiracions personals, vaig sortir de Calonge, el meu poble nadiu, donant nous camins a la meva vida. Després del transcurs d'un cert temps, vaig establir la meva residència a la vila de Torroella de Montgrí. Fou amb motiu de la fundació de la cobla «Caravana» l'any 1942, en la qual prengué part un calongí il·lustre, el preat amic Ricard Viladesau.

A Torroella, vila de gran tradició musical com és sabut, m'hi vaig trobar com el peix a l'aigua. Ja hi tenia de temps bons i vells amics, entre ells l'inoblidable mestre Vicentet Bou amb el que disfrutàvem establint llargues xerrades sobre l'ambient sardanístic, tema que per la meva part em seduïa amplament degut al temps que havia estat desplaçat de la comarca empordanesa, centre genuí de la música autòctona. La meva estada a Torroella, em fou també falaguera per l'ambient general de simpatia de la bona gent de la terra. Això fa que pugui dir que sóc i he estat sempre feliç de considerar-me un torroellenc més, sincerament unit amb l'espiritu de la històrica vila.

Per raons de la meva professió he hagut de viatjar força. He visitat grans ciutats i he fet amistat amb persones de singular prestigi i reputació, que han ostentat i ostenten càrrecs rellevants. Mai no m'he avergonyit del meu origen humil, i d'ésser fill d'un modest poble de l'Empordà.

Abans de donar fi al meu modest treball, permeteu-me que us envii a tots, petits i grans, rics i pobres, els que hi esteu i els que en sou fora, la meva abraçada més carinyosa.

El mateix que he dit sempre, ho repeteixo novament aquí: **Si tornés néixer, voldria ser fill de Calonge.**

ENRIC VILA

La geperudeta

*Trista sempre està
la geperudeta,
trista i sens color
com una gardènia.*

*Tan jove com és
i amb cara de cera,
son cos contrafet
fa pena de veure.*

*Bé prou que en té esment
la geperudeta,
per això el sofrir
els seus ulls entela.*

*Davant de la gent
es mostra serena,
però en el seu cor
la calma no hi entra.*

*No espera l'amor,
la joia no espera;
si un somni l'adorm,
més trista desperta.*

*Molta pena em fa
la geperudeta;
és com una flor
per l'hivern malmesa.*

*Per ablanir un poc
la seva tristesa,
avui hi he parlat
amb l'ànima oberta.*

*I en besar el seu front
amb bes de tendresa,
he vist que em somreia
la geperudeta...*

JOAN GELABERT I CROSA

*És la vida etern lluitar,
i les lluites forgen l'ànima:
qui sense elles s'ha fet gran,
és una arma rovellada.*

*El teixit que fa l'aranya
és un parany per caçar.
En el món també hi ha «aranyes»
que no paren de filar.*

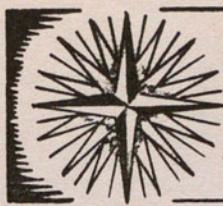
*Naufragar fan els navilis
els esculls que en el mar hi ha;
contra els del mar de la vida
el cor s'hi sol estellar.*

*Corrent molt, no es viu més temps,
car la vida un camí ens marca;
si a una fita hem d'arribar,
no cal pas que correm massa.*

*Quasi sempre en homenatges,
entrevistes i contractes,
mentre els homes els celebren
un bon àpat es prepara.*

*Per poder donar ben prompte
bona resposta a l'orgull,
cal tenir, com el poeta,
al peu la sabata a punt.*

JOAN GELABERT I CROSA

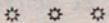

Rosa de los Vientos

Un día en que el famoso Enrique Caruso y Edith Mason, que a la sazón iniciaba su carrera en el Metropolitan Opera House, de Nueva York, aguardaban el momento de salir a escena en la ópera «Un ballo in maschera», Edith Mason notó que Caruso estaba temblando.

—¡Maestro! ¿Será posible que esté usted nervioso?
Y él respondió:

—Edith, otros cantantes cumplen con el público si hacen cuanto pueden. Caruso ha de hacer mucho más.

Describir con precisión lo que no ha sucedido nunca es no solamente la verdadera ocupación del historiador, sino también el privilegio inapreciable de todo hombre culto y de talento. (Oscar Wilde).

A Oscar Levant, el famoso pianista, le preguntaron qué condiciones eran necesarias para llegar a ser un gran pianista, y dijo:

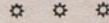
—Cinco: talento, imaginación, energía, perseverancia... y una mujer muy rica.

Dicen que servir a Dios y al diablo al mismo tiempo no es posible. Será imposible, pero es lo que hacemos todos de ordinario. (J. Venavente).

—Mire si soy distraído, que el otro día le di un beso a mi mujer, y en seguida empecé a dictarle una carta...

En un famoso Instituto de Neurología, tienen colocado en el salón de espera un cartel, cuyo contenido va más dirigido a los sanos que a los enfermos. Dice:

«Si eres pobre, trabaja; si eres rico, trabaja; si las responsabilidades te agobian, trabaja; si eres feliz, sigue trabajando; la ociosidad engendra dudas y temores. Si las penas te abruman, si crees que tus allegados te traicionan o si sufres desengaños, trabaja.

»Cuando tu fe flaquee, la razón te traicione o veas desvanecerse tus sueños y esperanzas, trabaja. Trabaja entonces como si tu propia vida peligrase, porque en realidad está en peligro.

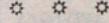
»Cualquiera que sea tu problema, trabaja siempre y con fe. El trabajo es la medicina material más eficaz: cura las afecciones mentales y las físicas».

Intentar definir el humorismo es como pretender pinchar una mariposa con un palo de telégrafo. (Enrique Jardiel Poncela).

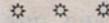

Norma en la vida de Corot fue siempre la serenidad. En el fracaso permanecía impertérrito y en el triunfo empleó su fortuna ayudando a los amigos, entre ellos al gran dibujante y caricaturista Daumier. Cuando éste iba a ser desahuciado en la casa en que vivía, encontrándose casi ciego y pobre, Corot compró para él un «chalet» y se lo ofreció con esta frase gentil:

—No lo hago por ti, sino para fastidiar a su casero.

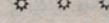

Muchos hombres pasan la mitad del tiempo deseando cosas que podrían tener si no perdieran el tiempo deseándolas. (Alexander Woolcott).

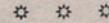

Joseph Martin, ex presidente de la Cámara de Representantes de los Estados Unidos, que estaba soltero en los comienzos de su carrera política, se vio acosado por numerosas damas que deseaban hacerle cambiar de estado. A este propósito, en su libro «Mis primeros cincuenta años de vida política», cuenta:

«Me vi rodeado por más de veinticinco damas que me decían debía casarme antes de trasladarme a Washington. Cuando pregunté si habían pensado en la mujer que, a su juicio, me convenía, surgieron los nombres de dos muchachas encantadoras. Y entonces hice la propuesta que sabía habría de salvarme: les pedí se pusieran de acuerdo para designar a una de ellas. Bueno, pues creo que todavía lo están discutiendo».

Abandonarse al dolor sin resistir, suicidarse para sustraerse a él, es abandonar el campo de batalla sin haber luchado. (Napoleón).

Al solicitar de Helmut Kautner un pequeño papel en una película, Lieschen Muller le envió una fotografía y le anunció su próxima visita. Cuando se presentó ante él, Kautner comparó el retrato con la actriz, y dijo:

—Lo siento; ha llegado usted tarde.

—¿Ya está dado el papel?

—No. Pero debía usted haber venido cuando se hizo la fotografía.

«Consejos a los recién casados» es el título de un libro editado por el Gobierno de la Alemania Occidental y destinado a los funcionarios del servicio civil. En él se pueden leer las siguientes líneas del canciller Adenauer, dirigidas a las esposas:

«Nunca preguntéis a vuestro marido si os ama, porque lo sabéis perfectamente y él lo asegurará siempre. Dejadle que lea tranquilamente el periódico en la mesa y, sobre todo, que se haga la ilusión de que es un hombre libre».

Violes nadalenques

Als afores de Betlem
hi ha una font que regalima;
els pastors hi han trobat
altra font que dóna vida.

L'aigua que mou el moli
de Betlem, dolçament canta;
moliner, bon moliner,
mai no has vist tan clara l'aigua.

Si no estàs ben adormit,
ves a cercar l'esperança.
A Betlem, a mitja nit,
l'amor ha florit.

Per anar a Betlem
no cal llarg viatge:
escolta el missatge
i fes volar el cor.

Treu el moli de Betlem
la farina avui molt blanca;
un lliri que hi ha florit,
la seva puresa escampa.

Pastoret senzill,
tens del cel la gràcia:
netedat al cor
i l'ovella blanca.

De llòbrega nit
la fosca es trencava:
claror de l'Estel
és claror d'albada.

Els pastors són els cridats,
i entrar no gosen;
l'orgullós voldria entrar...
sense trucar.

El camí d'anar a Betlem
l'Estrella prou que el senyala;
si et perds, no diguis que el cel
t'ha jugat mala passada.

L'hostal de Betlem,
que trist i pobre!
Mira la llum d'or
que el Portal omple!

A Betlem, tan dolça era la nit,
que un àngel s'ha adormit,

Per la drecera
que va a Betlem,
un àngel guia
i ningú el veu.

Caminen meravellats
els pastors entre la fosca;
hi ha una aroma pels camins
que només el cor la copsa.

I a la terra, pau...
(Illusió de Nadal!...).

JOAN GELABERT I CROSA

EN FRANCISCANA MEMÒRIA
DEL BEAT MAXIMILIÀ KOLBE,
QUI PERMUTÀ PER LA SEVA
LA MORT D'UN GERMÀ DE CAPTIVERI
EN EL CAMP NAZI D'OSWIECIM
EL 14 D'AGOST DE 1941

*Cavalcant entre el mar i el continent,
ton verb pregon les ànimes feria
i al conjur inefable de Maria
drecava multituds en moviment.*

*Cada pedra se't torna obedient
mentre els carreus espai amunt fan via.
Catedral tota urbs esdevenia
votada al marial enaltiment.*

*Però no fores Sant d'aquest esclat,
sinó pel do de tu mateix, lliurat
en sorda llei de Talió, a un proïsme.*

*I en l'ombrívola cripta de la fam
tornà murmurí deprecant el clam
martirial ton últim heroisme.*

NADAL DE MCMLXXI

OCTAVI SALTOR

Palamós en un mes

LA COMUNIDAD TURISTICA DE LA COSTA BRAVA

En reunión celebrada el 6 de noviembre por la Comisión de la CTCB, bajo la presidencia del Gobernador Civil, señor Anguera Sansó, el gerente de la Comunidad, señor Cargol, informó sobre las actividades desarrolladas y anunció que se ha confeccionado una exposición gráfica de ellas, la cual va a ser ofrecida a los Ayuntamientos de la Costa Brava para su exhibición al público. Todo lo que sea dar información nos parece acertado y por eso aplaudimos la iniciativa, esperando tener oportunidad de ver dicha exposición en Palamós.

PARROQUIA DE SANTA EUGENIA

Siguiendo las directrices dadas por el Obispado, a finales de octubre quedó constituida la Junta de Administración Parroquial, integrada por seglares.

Monseñor Enrique Palach, Obispo de Abancay, estuvo en Santa Eugenia, donde dio una conferencia ilustrada con diapositivas. En su diócesis peruana ejerce su ministerio el ex coadjutor de Santa Eugenia, mossèn Alfons Sabater.

Con un total de gastos de 105.000 pesetas en el tercer trimestre, la Guardería, a la que asisten unos cincuenta niños y niñas, tuvo un déficit de 2.000.

LA CASA DEL CONSISTORIO SE REMOZA

Después de la instalación de parte de las oficinas en la planta baja y reformas en las del piso, se ha llevado a cabo una importante obra de restauración del salón de sesiones, mejoras en el despacho del Alcalde, en el vestíbulo y en la escalera. Ello nos lleva de la mano hacia una cuestión de mucha más envergadura: la Casa de la Villa va quedando cada día más estrecha para albergar los servicios administrativos, en impetuoso crecimiento, pese a las solucio-

nes parciales que se van arbitrando. Pero el aprovechamiento de espacio tiene un límite al cual no se tardará en llegar, y entonces se impondrá una de estas soluciones: a) levantar otra planta sobre el edificio actual, si ello es técnicamente posible; b) habilitar otro edificio y trasladar allí parte de las oficinas; c) trasladar las malolientes pescaderías a otro lugar más adecuado y edificar en aquel espacio la ampliación; d) ir a la construcción de una Casa Consistorial de nueva planta.

Nosotros votaríamos por la solución d), aunque imaginamos los problemas de índole financiera y de situación que habría que resolver.

ACCIDENTE

El 21 de noviembre se produjo una violenta colisión entre dos coches en el Pont d'en Blau. Resultó con heridas muy graves el único ocupante de un 600, Jaime Nogués Caula, de 30 años, soltero, que iba en dirección a Palamós. Los seis ocupantes del otro vehículo, que se dirigían a Palafrugell para asistir a una boda, sufrieron heridas que fueron calificadas de pronóstico reservado. Parece que Jaime Nogués va mejorando, aunque muy lentamente.

SOBRE LA EDUCACION DE LOS HIJOS

En la Parroquia de Santa María dio un ciclo de conferencias, los días 22, 23 y 24 de noviembre, mossèn Joan Marquès, Director del Colegio «Prats de la Carrera» de Palafrugell. El temario era variado. Uno de los puntos tratados con mayor extensión fue el de la educación de los hijos, una cuestión que, si siempre fue difícil y compleja, lo es actualmente en grado superlativo, dado el profundo cambio que se ha operado en la actitud de los niños y jóvenes con respecto a sus padres y educadores. Comprendemos que los padres precisen de guía y consejo.

P-1971-11-071
12

MISS ROSETO

El domingo 28 de noviembre tuvo lugar en el conocido dancing de este nombre la elección de Miss Roseto Nacional. Resultó elegida la señorita Conchita Ortega, de Barcelona, y fueron damas de honor las señoritas Remedios Triol y María Andreu, ambas de Palamós.

UN NOVIEMBRE FRIO Y SECO

La meteorología de noviembre se caracterizó, además de por la ausencia de lluvias, por un largo predominio de los vientos del norte y noroeste (*tramontana* y *mestral*) que soplaron en tandas de varios días de duración, a veces suaves y en ocasiones con rachas de 70 km/h. e incluso alguna de 85 km/h. Varios días las barcas de arrastre se vieron obligadas a recoger sus artes y regresar a puerto. Esta es la versión local de las famosas corrientes de aire polar de los partes meteorológicos. Fue una súbita irrupción del invierno, que se hizo sentir más por la penetración del viento a través de los vestidos, que por las temperaturas reinantes que, al fin y al cabo, no bajaron de los cuatro o cinco grados sobre cero.

HERRAMIENTAS
EFFECTOS NAVALES
BATERIA DE COCINA
OBJETOS PARA REGALO
CRISTAL - LOZA
PORCELANA
DROGAS - PINTURAS
INSECTICIDAS - VIDRIOS
MATERIAL ELÉCTRICO
RADIO - NEVERAS
MÁQUINAS COSER
WERTHEIM

Ferretería GATEURA

LOS CONCURSOS NAVIDEÑOS

Cuando aparezca este número habrá sido ya publicada la convocatoria del XI Concurso de Christmas que, bajo el patrocinio del Ayuntamiento, organiza Galerías de Arte Tramontán con la colaboración de los centros de enseñanza y de la Revista PROA. Asimismo se habrá convocado el Concurso de *Pessebres*, cuya organización corre a cargo del Casal Palamósí, también bajo el patrocinio del Ayuntamiento. El Casal Palamósí abre, además, un Concurso de Cuentos de Navidad para menores de 14 años (Grupo A) y jóvenes de 15 a 21 años (Grupo B).

ELS PASTORETS

El grupo escénico del Centre Excursionista Palamósí está preparando unas representaciones de «Els Pastorets» que tendrán lugar en la sala de la Casa Municipal Villa de Palamós. Se trata de unos «Pastorets» tradicionales, pero esta vez no serán presentados a palo seco sino ilustrados con canciones —en su mayoría navideñas— intercaladas entre actos y también insertadas en determinadas escenas. La idea es buena y confiamos que los chicos del Centre Excursionista sabrán llevarla a la práctica con gracia y mesura.

Hijo de Julio Matas

Consignatario de Buques Estiba y desestiba

AGENTES DE:

Cía. Española de Navegación Mma.
Suardiaz
Naviera Condal, S. A.
American Isbrandtsen Liner
Fabre Lines
Mac Andrews
Naviera Mallorquina, S. A.

Plaza Catifa, s / n.
Teléfonos 31 41 34 y 31 44 81
Telegramas «MATAS»
PALAMÓS

P-1971-11.071
12

LOS CONDUCIDOS HABEDORES

VENTANAL DE LA CARIDAD

Dirigido por Cáritas Diocesana - Gerona
c/. Fco. Ciurana, 10 - Teléfono 20 49 80

NECESIDADES CONCRETAS

Se habla mucho de injusticia y de desarrollo. Un mal social y un medio para evitarlo. Pero no todo puede reducirse a cifras, porcentajes y proyectos. Se nos escapan así necesidades inmediatas de personas concretas. Que han de ser remedias ahora, mientras vamos trabajando todos para eliminar las causas que las producen.

NUEVAS PETICIONES

- N.º 450. Viudo sin recursos necesita 5.000 pesetas para gastos enfermedad y fallecimiento esposa.
N.º 451. 8.000 pesetas solicita patrimonio para gastos enfermedad del más pequeño de 9 hijos menores.
N.º 452. Joven enferma desde niña, sola con madre viuda y sin recursos, pide 12.000 pesetas para operación tiroides.

NORMAS

1.º Las necesidades que se publican son de distintas poblaciones de la diócesis y han sido comprobadas y confirmadas por los párrocos o las Cáritas Parroquiales, a quienes deben solicitarse las ayudas.

2.º Los donativos se admiten tanto por el importe total como para cubrir parte de las peticiones y pueden enviarse por giro o transferencia bancaria o entregarse en Cáritas Diocesana, en cualquier Cáritas Parroquial o a los párrocos que cuidarán de hacerlos seguir a la Diocesana.

Farmacia COSTART'

Mayor, 39 - Tel. 31 41 23

P A L A M Ó S

Meteorología local

OCTUBRE, sin malicia

En efecto, observamos a través de nuestras anotaciones, que la meteorología de octubre ha sido muy llevadera, detalle éste, si se quiere muy normal, pues no olvidemos que prácticamente acabábamos de salir de la época veraniega que terminó teóricamente el 21 de septiembre. Empezó pues octubre con tiempo bonancible y mayormente soleado, con flojas ventolinas del Nordeste que mantuvieron benignas temperaturas, ya que nos hallábamos influenciados por el anticiclón que desde Galicia se extendía hacia Inglaterra, haciendo en cierta manera de pared o muralla para obstaculizar la llegada de las corrientes de aire atlántico, pese a que una corriente de aire frío venía intentando avanzar desde el Norte de Europa hacia nuestra Península; sin embargo el día 6 aparece el día lluvioso, produciéndose chubascillos por la mañana para mejorar por la tarde, saliendo incluso un mortecino sol y persistiendo algunas lluvias aisladas los días 7, 8 y siguientes, ocasionadas mayormente por las borrasquillas instaladas en los golfo de Cádiz y Vizcaya pese a que vuelve a imponerse el anticiclón que nos ofrece nuevamente buen tiempo y sol, especialmente desde el día 15, con ligeras ventolinas, volviendo a nublarse con algunas lloviznas después del mediodía del sábado 30; pero no obstante se recupera el buen tiempo para despedirnos el día 31 del mes con tiempo bonancible y soleado. El barómetro predominó alto, dominando entre los 765 y 770, observando la mínima de 765 los días 14 y 15 y las máximas de 773 los 1 y 22.

CIRRUS

Hotel MARINA

Teléfono 31 42 50

PALAMÓS

Batiq

Movimiento de buques en el puerto de Palamós durante el mes de Octubre

Jueves, 4. — Del Pinatar, con cargamento completo de sal, la motonave costera *Alberdi*; terminada la descarga salió el viernes 5 en lastre para puerto levantino.

Jueves, 7. — Con cargamento completo de madera en troncos procedente de Valencia la motonave de bandera liberiana *Don Roberto*; finalizada el sábado la descarga salió en lastre para puerto levantino.

Miércoles, 6. — La motonave *Cala Mitjana* entró procedente de Baleares para recoger las habituales partidas de carga general con destino a Palma; cargó las partidas de carga variada y preparada, saliendo al atardecer para Palma.

Domingo, 10. — Motonave *Ciudad de Inca* procedente de Baleares con unas partidas de madera en troncos; al día siguiente lunes y una vez cargadas también unas partidas de carga general salió para Palma.

Viernes, 15. — Procedente de las Baleares para recoger nuevos picos de carga general entró nuevamente el *Cala Mitjana* saliendo el día siguiente para Mallorca.

Sábado, 16. — La motonave alemana *Nesshorn* trajo una importante partida de balas de pasta de papel saliendo al día siguiente en tránsito.

Martes, 26. — Para recoger las diversas partidas de carga variada ya preparadas destinadas a Baleares entró la motonave española *Estrellita* saliendo por la tarde una vez finalizada la operación para el puerto mallorquín.

Entró también el mismo día la motonave holandesa *Con-Brio* con unas partidas de pasta de madera; al día siguiente después de finalizada la operación quedó despachada para su nuevo destino en tránsito.

O sea que entraron en total nueve buques que efectuaron operación portuaria, de los que cinco fueron de pabellón español, uno alemán, otro holandés y otro liberiano. Además entraron de arribada, el costero *Don José* que siguió viaje una vez reparada la avería que motivó su llegada y que permaneció del 5 al 8 en puerto. Del 8 al 9 permaneció fondeado otro costero debido al mal tiempo. Y el día 31 entró otra vez de arribada el panameño *Don José*, que siguió viaje unos días después.

En lo tocante a las mercancías tres cargamentos fueron de partidas de madera en troncos o tablas; dos las descargas de pasta de madera, una de ellas, al parecer, de 900 toneladas descargadas del alemán *Nesshorn*; y finalmente la descarga de sal de la motonave *Alberdi*. Se hicieron cuatro embarques de mercancía variada para Baleares.

Ahora que se habla del nuevo polígono industrial de Celrá y su próxima iniciación, no ocultaremos que ello nos anima toda vez que su puesta en marcha, dentro de los próximos años, habrá de contribuir seguramente a incrementar la actividad portuaria palamosense, ya que parece ser el nuestro, el puerto más próximo a dicha zona. Ojalá.

MARINERO

ASCENSORES

MONTACARGAS

CARDELLACH

TALLERES DE CONSTRUCCIONES MECÁNICAS Y ELÉCTRICAS

E. CARDELLACH y H.nº, S.A.

INGENIEROS INDUSTRIALES

FÁBRICA EN BADALONA
BALDOMERO SOLA, 64
TELS. 2803319 y 2800844

BARCELONA - 11
CASANOVA, 27
TELÉF. 2545008 (5 Líneas)

SUCURSAL EN GERONA
PLAZA CATEDRAL, 1, 2.º
TELÉFONO 203233

Paraules al vol

—El «recado», el «recader»
te'l farà! no cal anar-hi.

—Jo donaré a l'ordinari
l'encàrrec; diguem-ho bé.

—«Sentada» estava en el banc
i ens va fer bona rebuda.

—Diguem que estava asseguda
(del verb seure), que és com cal.

—Jo dic que és molt «empenyada»
la lluita per l'elecció.

—Jo dic que és aferrissada.
Perdona la correcció.

—Tots els seus «antepassats»
foren de conducta recta.

—Jo diria avantpassats,
que és la paraula correcta.

J. G. I. C.

SACOS SALA

S. C. KRAFT
Primeros fabricantes en España de sacos de papel especiales.
MIEMBRO DE LA FEDERACION EUROPEA

fábrica en San Celoni

Correspondencia:
Balmes, 51, 2.º - Tels. 254 15 26 - 254 15 27 - 254 15 33 BARCELONA-7

SACO de PAPEL con BOLSA de PLASTICO

Caso de romperse el saco de papel aún le queda la
bolsa de plástico que evitará el derrame del producto.
La bolsa de plástico queda incorporada en el interior
del saco de papel debidamente soldada por encima del
cosido del saco.

PLASTICO

Bolsas, sacos, fundas y tubo-film en bobina.

DOS SACOS EN UNO

Sacos con GARANTIAS INTERNACIONALES
para productos delicados y de valor que deban efectuar
TRANSPORTES: ARRIESGADOS, EXPUESTOS Y PELIGROSOS.

EVITE RECLAMACIONES

FLEXEL-ICI

IMPERIAL CHEMICAL INDUSTRIES, LTD.

FLEXEL-ICI les ofrece la oportunidad de poseer una calefacción moderna y a tono con las técnicas más avanzadas:

- No necesita calderas, radiadores, elementos radiantes ni conducciones de aire forzado.
- No necesita lugares adecuados para almacenar combustible.
- No ocupa ni un centímetro cuadrado de la superficie de las habitaciones.
- No forma depósitos de polvo carbónico ni seca el aire.
- La única que calienta más los piés que el resto del cuerpo.
- Una misma habitación puede estar calentada a diferente intensidad.
- **GARANTIA TOTAL DURANTE 15 AÑOS.**
- Ningún gasto de entretenimiento ni conservación.
- Una vivienda de 100 m.² gasta a la semana 250 Ptas. Más barato que las calefacciones actuales de electricidad, propano, petróleo, etc.
- Funciona con termostato. Cada habitación puede tener una intensidad diferente.

TODAS ESTAS Y MUCHAS MÁS SON LAS VENTAJAS DE ESTA SORPRENDENTE CALEFACCIÓN

Para más amplia información, dirigirse a:

VALLVEHÍ - Servicio Técnico • Taulera, 3 - Tel. 4 • SANTA CRISTINA DE ARO

quién les visitará sin ningún compromiso.

Deportes

Fútbol

PALAMOS - SAN MARTIN	3 - 3
PALAMOS - ARBUCIAS	4 - 2
ARTIGUENSE - PALAMOS	1 - 0
PALAMOS - TOSSA	3 - 2
GERONA - PALAMOS	1 - 3
PALAMOS - BISBALENSE	2 - 1
MALGRAT - PALAMOS	2 - 2
PALAMOS - MEDITERRANEO	3 - 0

Después de muchos años, el Palamós S. C. cuenta con una eficaz delantera

Cuando por el ya un tanto lejano 10 de octubre, el Club local recibió algo temeroso la visita del San Martín, equipo de reconocida valía y que siempre había dejado grato recuerdo en nuestro Campo Municipal de Deportes, los aficionados observaron que la delantera palamosense superaba en valía y rendimiento las líneas de retaguardia del equipo. El bien hacer de su delantero centro Espinosa, había dotado a las acciones ofensivas del cuadro con una eficacia desconocida durante las últimas temporadas. Ciñéndonos concretamente a este encuentro con los del Guinardó, debemos decir que se jugó a buen ritmo y con buen fútbol y fue solamente en los últimos minutos cuando el Palamós S. C. logró empatar un encuentro que los fallos defensivos y de marcaje, habían puesto desde el inicio muy cuesta arriba.

Bar-Pista «SAVOY»

TAPAS VARIADAS

General Mola, 8

PALAMOS

Luego, en los encuentros ante el Arbucias y el Tossa, si bien se evidenciaron unas ciertas lagunas en las líneas defensivas, el Palamós marcó 7 goles entre los dos partidos que le permitieron sumar otros cuatro puntos y buena moral de victoria para acudir al campo del Gerona, donde obtuvo una brillante victoria frente al equipo propietario por un claro 1-3, con un juego alegre y eficaz que mereció los plácemes de la prensa deportiva comarcal y de los aficionados que se desplazaron.

El domingo siguiente, 14 del pasado mes de noviembre, se recibió la visita del siempre peligroso Atlético Bisbalense y desde luego, también esta vez puso las cosas difíciles al cuadro local. Cuando ya todo el mundo creía que el empate sería el resultado definitivo, una internada por la derecha de Conesa, acabó con un chut raso y cruzado que batió al portero visitante. Era el minuto 88 del partido y significaba la victoria local. Hubo como suele ocurrir en estos partidos de rivalidad comarcal, emoción, gritos y una cierta desilusión entre los jugadores forasteros, que tuvieron a su alcance un valioso positivo y al final no pudo ser.

En Malgrat, empató nuestro Club a dos goles y por tres a cero venció el domingo día 28 al voluntario Meditarráneo, colista del grupo. Con estos tres últimos goles había logrado veinte en los ocho últimos partidos.

Cifra respetable, que al menos nos permite decir que el fútbol con goles si no es bueno, sí es divertido y de buen ver.

FELICES NAVIDADES Y PROSPERO AÑO NUEVO.

ELADAPSE

BUTANO, S. A.

Agente Distribuidor:

JUAN CASTILLO VIDAL

ELECTRODOMÉSTICOS

Calle Ancha, 10 PALAMÓS Teléf. 31 45 39

Cine

Gacetillas cinematográficas

EL PALACIO DEL CESAR, ESCENARIO DE «LA ULTIMA CARTA». — Cualquiera que haya ido a Las Vegas en busca de diversión conoce el lugar donde está el Palacio del César. Este casino de juego, probablemente el más conocido de la ciudad, es el escenario de la comedia en color *La última carta*, que será presentada próximamente en toda España.

No se trata únicamente de un escenario ambiental, sino que el Palacio del César adquiere el carácter de auténtico protagonista al convertirse en uno de los elementos clave de la historia. Desde la sala de ruletas, donde se pierden y ganan fabulosas fortunas noche tras noche, hasta la galería donde la gente se deja desplumar alegremente por esas insaciables máquinas tragaperras.

David Jansen, el televisivo doctor de «El fugitivo», interpreta un papel estelar en este film, secundado por Rosemary Forsythe, Robert Drivas y Brenda Vaccaro, la actriz que tuvo un gran éxito en la escena con «Flor de cactus». Carson Kanin escribió y dirigió *La última carta*.

«JO, UN CADAVER REVOLTOSO». — El protagonista de la película *Jo, un cadáver revoltoso*, es Louis de Funés, el famoso cómico francés que desde hace siete años en que se convirtió en estrella de primera magnitud, ha triunfado rotundamente en el terreno del humor. Como es de suponer, no es él solo a trabajar en el citado film, sino que está acompañado de muy buenos actores y a quien conviene destacar en este caso es a Claude Gensac, una mujer elegante que interpreta el papel de la esposa de Funés en el film. En la vida privada el marido de Claude Gensac es Henri Chemin, corredor de coches de carreras, pero en la pantalla ha sido tantas veces su marido, que cuando en el film que se comenta le pide auxilio para ocultar el cadáver, lo hace con el mismo entusiasmo y cumpliendo el deber como si se tratara de su propio marido. Viene a ser una especie de segunda naturaleza. Además, explica Claude, trabajar con de Funés es divertidísimo. Y como son

tantas las películas realizadas juntos, cuando llegan a una situación cómica están tan identificados, que se completan a la perfección y parece que uno prepara la actuación del otro. Hay que observar, sin embargo, que en todas las comedias que han trabajado juntos, no son de tema marital, excepción hecha de «El gendarme se casa» en la que una dama de alcurnia se enamora del policía, socialmente inferior a ella.

Jo, un cadáver revoltoso, es una película francesa basada en la obra teatral «The Gazebo», en la que Claude Gensac interpreta el papel de Silvie Brisebard, ex actriz, casada con el autor teatral Antonio Brisebard, locamente enamorado de su esposa y determinado a defenderla contra viento y marea de un villano chantajista llamado Jo.

DOS GRANDES «ESTRELLAS» EN UNA DIVERTIDÍSIMA PELICULA. — Protagonizada por dos de los ídolos más queridos de la pantalla italiana, Alberto Sordi y Mónica Vitti, *¡Amor mío, ayúdame!*, es una lujosísima producción en colores que trata, muy a la italiana, de las peripecias de una joven casada (Mónica Vitti), atractiva y adinerada, que decide fugiarse con otro hombre (quien, a su vez, no sabe que ella se ha enamorado de él), pero llevándose a ras-tras al marido (Alberto Sordi). Las situaciones a que da lugar esta fuga conjunta con amante y esposo están enmarcadas gran parte del tiempo en un crucero por el Mediterráneo, a bordo del lujosísimo transatlántico «Rafaello».

¡Amor mío, ayúdame!, un espectáculo en deslumbrantes colores para los ojos de todos, especialmente de quienes gustamos de la deliciosa Mónica Vitti.

«EL DIABLO COJUELO». — La picareza española, tiene en *El diablo cojuelo*, de Luis Vélez de Guevara, uno de los más felices exponentes. Las curiosas y picarescas aventuras de Cleofás, aquel estudiante que liberó al mismísimo diablo, encerrado en una redoma, y sobrevoló los tejados del Madrid del siglo XVII en compañía del picarón liberado, entrando a formar parte de las vidas que veían desfilar ante sus ojos, al levantar los tejados de las casas, constituyen ahora la base argumental de la divertida y espectacular producción en color *El diablo cojuelo*, cuyo estreno está anunciado para muy pronto.

El diablo cojuelo, convertido en ágil guión por Alfredo Mañas y en imágenes cinematográficas por el realizador Ramón Fernández, ha encontrado en Alfredo Landa y Rafael Alonso, en sus papeles respectivos de Cleofás y el Diablo Cojuelo, a sus más expresivos intérpretes. Junto a ellos actúan las guapas Tere Velázquez, Emma Cohen y, en carácter de colaboradora especial, Diana Lorys.

Una magnífica película sacada de una gran novela

Yul Brynner y Samantha Eggar en un momento de la película M. G. M., rodada en 70 mm. y Eastmancolor, «LA LUZ DEL FIN DEL MUNDO», en la que Kirk Douglas es también uno de los grandes protagonistas. «La Luz del Fin del Mundo», emotiva y espectacular versión cinematográfica de la novela de Julio Verne, se sitúa entre los grandes films de aventuras por la grandeza de sus escenarios y la originalidad de su argumento.

Foto M. G. M.

BURT LANCASTER ES UN FANATICO DE LA LEY. — Burt Lancaster interpreta uno de los más complejos papeles de una carrera que cuenta ya con 51 films —10 de ellos «westerns»— en la nueva película de Michael Winner *En nombre de la ley* («Lawman»). Lancaster es el duro e inflexible sheriff Mad-dox, fanático de la Ley, que llega a una pequeña ciudad para arrestar a todos los ganaderos complicados en un crimen accidental. Desde este punto de vista, el film analiza la rígida interpretación de la ley y el conflicto que provoca su actitud en la moral y los valores humanos de la pequeña comunidad. Aunque la acción transcurre alrededor de 1880, el tema puede muy bien aplicarse a la sociedad moderna. El personaje añade otra dimensión a la riqueza de caracterizaciones que Burt Lancaster ha prodigado a lo largo de veinticinco años, desde el papel de pirata al mestizo mejicano de «Que viene Valdez», pasando por un alcoholíco, un asesino, un orgulloso héroe del ejército, un obrero, un evangelista, un ejecutivo, un paracaidista o un aristócrata siciliano. Nacido en 1913, Burt Lancaster empezó su carrera en 1946 con el film «Forajidos». Su presencia en el reparto de *En nombre de la Ley* es uno de los máximos atractivos de este film.

«HOMBRES DESESPERADOS». — Este título corresponde a una bella y emocionante página del libro de la conquista del Oeste norteamericano. Filmmada en eastmancolor en los desiertos de Arizona, nos muestra bellísimas escenas donde la rudeza y la violencia del paisaje quedan empequeñecidos por la rudeza y la violencia de los hombres. Excepcio-

nalmente, esta película no nos presenta la lucha entre blancos e indios. Al contrario, nos ofrece un relato emocionante de la colaboración de hombres blancos y pieles rojas en lucha contra una formidable cuadrilla de bandidos que campaban por sus respetos. La heroica defensa de un pueblo blanco contra el ataque de los bandidos, en la que participan tanto blancos como indios. Acción, esto nos ofrece esta película, interpretada por Pierre Brice, Rod Cameron, Marie Versini y otras destacadas figuras del cine internacional.

ENTRE «DUROS» ANDA EL JUEGO. — De todo hay en la partida que encabeza el soldado Kelly (Clint Eastwood). El mismo Kelly es un antiguo oficial degradado por haber cumplido unas órdenes temerarias y hacérsele responsable de sus trágicas consecuencias; con él van el sargento Gran Joe (Telly Savalas), un auténtico «duro» en la guerra y en la paz; «Crapgame» (Don Rickles), un buscavidas genial, capaz de organizar una división sobre la marcha o de conseguir un informe secreto del cuartel general; «Oddball» (Donald Sutherland), un «hippie» que hace la guerra con un tanque cubierto de flores y arrojando pintura. Hombres decididos a todo que en un momento dado organizan una pequeña guerra persiguiendo el botín de unos lingotes de oro escondidos detrás de las líneas enemigas. La historia de este golpe de mano se cuenta en el nuevo film *Los violentos de Kelly*, prodigo de espectacularidad y de acción, que mantiene al espectador sin respiro.

J. G. G.

La vida en Palamós

Registro Civil

Movimiento demográfico de Palamós durante los meses de Octubre y Noviembre.

Octubre

NACIMIENTOS

Día 2, Pedro Margalef Gironés; día 7, Silvia Gallego Fernández; día 8, Montserrat Xarles Batlle; día 11, María-José Jiménez Reyes; día 18, Jorge García Hidalgo; día 27, Daniel Camós Wiewel; día 28, María del Carmen Ruiz Castillo; día 30, Javier Fernández Monje; José-Manuel Castro Ramos; día 31, José-Antonio Fernández Fernández; Encarnación Machuca Molinas.

MATRIMONIOS

Día 4, Francisco Magan Requena con María Dolores Santa Cruz Martín; día 11, Valentín Pellicer Pacreu con Carmen Payet Corominas; día 15, Juan Pérez Martín con Enriqueta Segovia Jiménez; día 18, Francisco Molas Robau con Inés Caballero Aragón; José-Antonio Martínez Valdivia con María del Carmen Calderón Jiménez; día 23, Juan Peláez Serviá con Carmen Ramos Budó; día 25, Luis Martinoy Pericay con Elena Figueras Figueras; día 29, José Gámez Carriona con Clotilde Fernández Fernández.

DEFUNCIONES

Día 5, Juan Torres Torres, 27 años; día 8, Josefa Labrador Villegas, 60; día 18, Joaquín Forné Bonet, 79; día 20, Benjamín Fortuny Bueno, 53; día 21, Amadeo Gallard Guilló, 82; día 21, Joaquín Sabater Isern, 80; día 22, Francisca Planas Parareda, 72; día 24, Tomás Viu Salamero, 68.

Noviembre

NACIMIENTOS

Día 4, Nuria Fortuny Cabarrocas; día 8, Natividad Gámez Mongé; Jorge Forbos Llaurodó; día 12, Eva María Ramos Peraira; día 13, Alberto Matavera Mallol; día 15, Ricardo Fontanet Angosto; día 18, José Aguilar Pagés; Susana Simó Bañeras; día 19, Nuria Serret Oriuela; día 20, Marta Rondán Luis; Mónica Rondán Luis; día 21, Jorge Ros Cano; día 23, Isidro Cortés Vílchez; Gerardo Blanco Bach; día 27, María Cristina Sánchez Cubero; día 30, Rosa María Colomer Roldán.

MATRIMONIOS

Día 1, Sebastián Parra Nuño con Amparo Casanova Vilagrán; día 4, Emilio Reig Darné con Carmen Quintana Fernández; día 6, Luis Madrenas Teixidor con Rosa Font Suñer; día 13, José López Luquiño con Francisca Gallego Cañete; día 15, Angel Triano González con Setefilla Aragón Martín; día 21, Juan Ruiz Pérez con Angela Lozano Coromina; día 29, Julio Amat Bertrán con María Angeles Martínez Ruiz; José-Bonifacio Martín García con María del Pilar Cano Martínez.

DEFUNCIONES

Día 11, Josefa Sargatal Vergua, 46 años; día 20, Juan Costansa Soler, 69; día 23, Laura Matas Pascalet, 83; día 27, Herminia Vergeli Poch, 81; día 30, Alfonso Arribas Gómez, 47; María Cordoní Robau, 74.

Marmolistería PALAMÓS

==== Jorge Falgueras Buscaróns

ESPECIALIDAD EN LÁPIDAS CEMENTERIO,
APLACADOS, FACHADAS, COCINAS, ESCALERAS,
MOSTRADORES Y BORDILLOS JARDINERÍA

Calle Balmes, s/n.

PALAMÓS (Gerona)

CALZADOS

C. SARQUELLA

ULTIMAS NOVEDADES

Iglesia, 5

PALAMÓS

FOTO AMATEUR

Revelado - Copias - Ampliaciones

Concesionario de las mejores marcas - Laboratorio para el aficionado

Mayor, 6 - PALAMÓS

BANCA CATALANA

SUCURSALS:

Avda. José Antonio, 615 BARCELONA
Sant Medir, 2 (Sants) BARCELONA

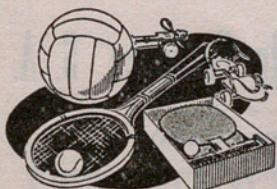
BALAGUER	PALAMÓS
BANYOLES	PENYÍSCOLA
BELLPUIG	PREMIÀ DE MAR
GIRONA	REUS
LLEIDA	TARRAGONA
MASNOU	TÀRREGA
MOLLERUSA	TORTOSA
OLOT	VALLS

***Al servei de l'economia
de Catalunya***

OFICINA CENTRAL:

Passeig de Gracia, 84 - BARCELONA

Autoritzat pel Banc d'Espanya amb el N.º 6028

SPORTS LUZURIAGA

Armería LAURA MATEU

López Puigcerver, 1 PALAMÓS Teléfono 31 45 98

Equipos completos para todos los deportes

Atletismo
Foot-ball
Boxeo
Hockey
Baloncesto
Balonmano
Tenis
Montaña
Camping
Pesca submarina
Aparatos para gimnasia

Artículos de Caza de Alta Calidad

Nacionales y de Importación:

Escopetas finas
Armas automáticas - superligeras
Carabinas
Cartuchos
para caza
y tiro

Pintor
Decorador

José Orihuela

*

Carretera de Gerona, 75 Teléfono 31 41 96
Palamós

TRANSPORTES

Vda. de D. Oliver

CALLE ANCHA, 2 Y 4 - TELÉFONO 31 44 46
PALAMÓS

Playa de Aro - Calonge y San Antonio de Calonge

PALAFRUGELL

Calle Caballers, 23 - Teléfono 30 01 39

Llafranc - Calella - Tamariu - Bagur

*

BARCELONA

Calle de Aragón, 386 - Teléfono 225 81 50

*

GERONA

Norte, 18 - Teléfono 20 35 44

*

SAN FELIU DE GUIXOLS

Calle Mayor, 40 - Teléfono 32 02 75

Félix Ribera e Hijos

Consignatarios de buques
Agentes de Aduanas

A G E N T E S D E

YBARRA Y Cía. - NAVIERA AZNAR
KELLER LINE - ITALIA
E. N. ELCANO
D. G. NEPTUN - NEASA
SVENSKA LLOYD - ROB SLOMAN
MONTSHIP LINES - CAPO LINE

Avda. Gral. Franco, 89
P A L A M Ó S Teléfono 31 44 00
Telegramas "FRIBERA"

Compañía General de Carbones, S. A.

DELEGACIÓN DE PALAMÓS

HULLAS, ANTRACITAS, COQUES
Y LIGNITOS PARA
INDUSTRIAS, CALEFACCIONES
Y USOS DOMÉSTICOS

OFICINAS:

Avda. Generalísimo, 79
Teléfono 31 44 71

ALMACENES:

Carretera Faro, 5
Teléfono 31 40 96

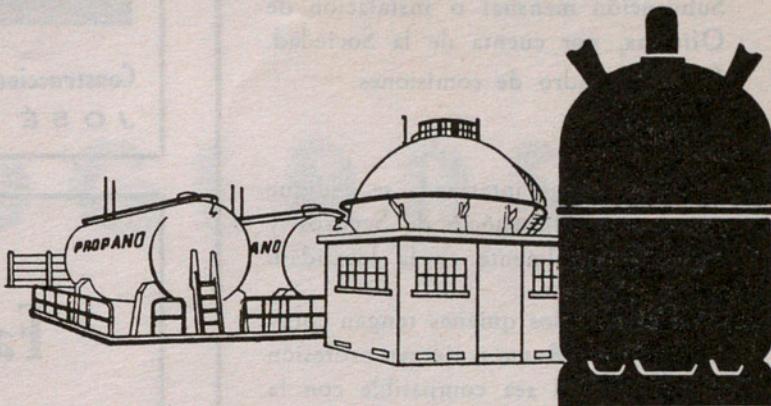
SAB SIBILS APLICACIONES BUTANO

PALAMÓS

Avenida Generalísimo, 39
Teléfono 31 45 97

S. FELIU DE GUIXOLS

San Antonio, 3
Teléfono 32 02 06

INSTALACIONES INDUSTRIALES

ENCARGOS

Transportes Segués

PALAMÓS a BARCELONA y viceversa

RECOGIDAS:

BARCELONA

PUJADAS, 46
JUAN DE AUSTRIA, 80 }
TEL. 226-98-16 CHAFLAN

Recogidas en PALAMÓS

Tauler Serviá, 9 - Teléfono 31 41 40

EMILIO MATÓ

Suministros para la Construcción
y Decoración

Muebles Cocina
Sanitario
Azulejos
Terrazo
Fibrocemento

Carretera de Gerona, 72
Teléfono 31 40 82
PALAMÓS

**COMPAÑÍA ESPAÑOLA DE SEGUROS
PRECISA Subdirector para Palamós**

Se ofrece:

Subvención mensual o instalación de Oficinas, por cuenta de la Sociedad. Elevado cuadro de comisiones.

Se requiere:

Que la persona interesada se dedique plenamente al negocio de Seguros y resida habitualmente en la localidad.

Serán preferidos quienes tengan conocimientos del Ramo o ejerzan profesión cuya actividad sea compatible con la obtención de Seguros.

Escribir al n.º 30.360 PUBLICITAS, S. A.
Pelayo, 44 — BARCELONA

Construcciones
y
Reparaciones
de
Albañilería

Construcciones JOCO Calle Riera, 28 - Tels. 31 50 17
JOSÉ CORIS 31 50 29
S. Juan de Palamós

Farmacia PRAT

May or, 1

Teléfono 31 41 70

Palamós

JUAN SOLER PARETAS

Construcción de Maquinaria - Especialidad en la del corcho
Calvo Sotelo, 7 - Tel. 31 40 83 - **PALAMÓS**

Casa SALA

MATERIALES PARA LA CONSTRUCCIÓN
C. Muelle, 9 y 11 **PALAMÓS** Teléf. 314086

Relojería y Óptica

SARDÓ

May or, 49
PALAMÓS

HOSTALSA

MÁQUINAS Y ELEMENTOS PARA
HOSTELERÍA Y ALIMENTACIÓN

Exposición:

Avda. José Antonio, 66 - Tel. 31 45 01
PALAMÓS

Delegado para Gerona
RAMÓN RIBA ROCA

Navas de Tolosa, 341 - Tel. 235 47 36
BARCELONA - 13

P-1971-U. no 71
12

Electricidad * Lampistería

R O G L A N S

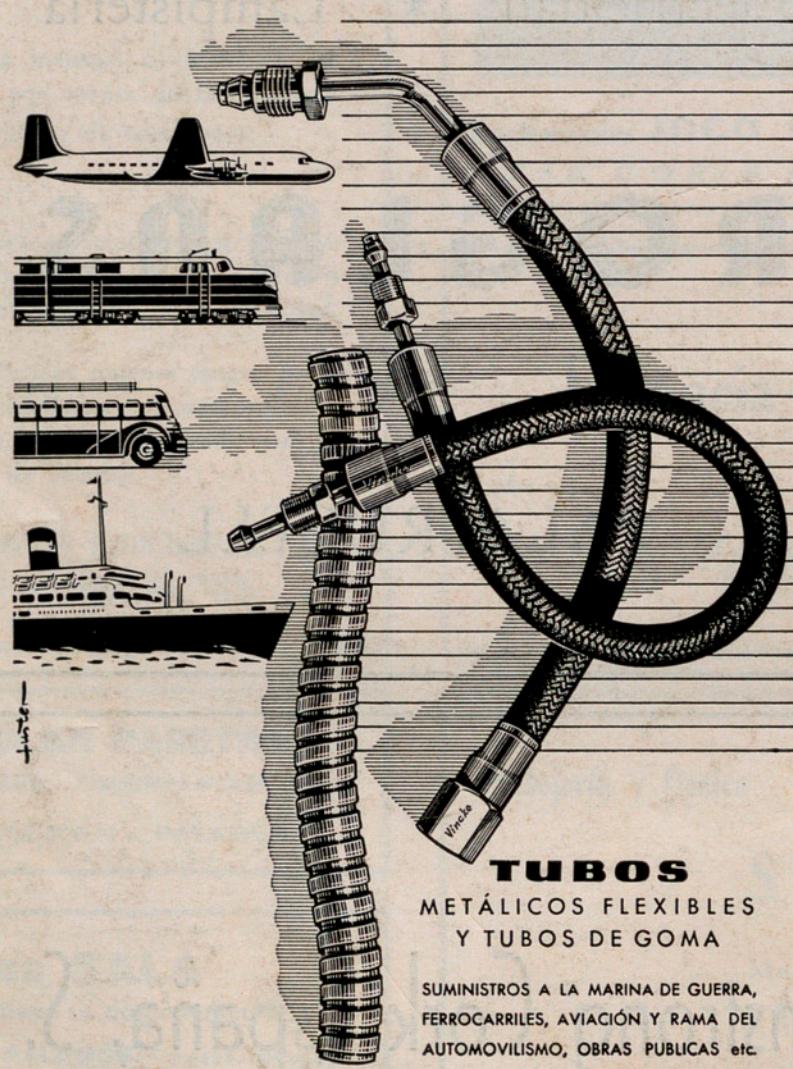
PALAFRUGELL

Armstrong Cork España, S. A.

TODOS LOS PRODUCTOS DEL CORCHO

P A L A M Ó S

P-1971-11.0071
12

TUBOS

METÁLICOS FLEXIBLES
Y TUBOS DE GOMA

SUMINISTROS A LA MARINA DE GUERRA,
FERROCARRILES, AVIACIÓN Y RAMA DEL
AUTOMOVILISMO, OBRAS PÚBLICAS etc

Vincke PALAMÓS